

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ

22 Ιουνίου 2008

Κυριακή Α' Ματθ. «Τῶν Ἁγίων Πάντων»
(Ματθ. 10, 32-33 καὶ 37-38, Ματθ. 19, 27-30)

«Μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων» καὶ ἔτσι μνήμη καὶ τιμὴ ἁγίων γίνεται μίμηση ἁγίων. Μὲ πολὺ δισταγμὸ, ἀδελφοί μου, ἀποφασίζει κανεὶς νὰ μιλήσῃ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας γιὰ τὴν ἀγιότητα. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι σήμερα μποροῦν ν' ἀκοῦν γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴν χριστιανικὴ χαρὰ, γιὰ τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας.

Ἰδιαίτερα στὶς μέρες μας γιὰ πολλοὺς ὁ χριστιανισμὸς ἔγινε μοναχὰ μιὰ κοινωνικὴ δύναμη ἐγκόσμια καὶ τίποτα περισσότερο, ἀλλὰ νὰ ἀκούσουν γιὰ τὴν ἀγιότητα, γιὰ τὸ καθῆκον τῆς ἀγιότητος, γιὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχουν οἱ καιροὶ μας νὰ ἀποκτήσουν ἁγίους, δὲν τὸ ἀντέχουν. Θὰ τὸ τολμήσουμε ὅμως σήμερα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς «πάντων τῶν Ἁγίων» οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν «κανόνας πίστεως» καί, ἀφοῦ ἔζησαν εὐαγγελικῶς στὸν κόσμο, πέτυχαν τὴν θέωση καὶ μακαριότητα.

Ἀδελφοί, καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴν γιορτὴ ἡ Ἐκκλησία «τιμᾶ τοὺς προλαβόντας καὶ προτρέπει τοὺς παρόντας» γιὰ μίμηση τῶν ἁγίων, γιατί οἱ ἅγιοι παρουσιάζονται ὡς ἐνδιάμεσοι τύποι γιὰ τὴν μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἅγιοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ διατηροῦν σὲ ἐνέργεια, ἀνοιχτό, τὸν δρόμο τῆς θεώσεως καὶ μαρτυροῦν γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμο. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μιμητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχουν ὡς πρότυπα καὶ δείκτες ποὺ δὲν προβάλλουν τὸ δικό τους ἐγώ, ἀλλὰ τὸ ἀφανίζουν, γιὰ νὰ φανερωθῇ μέσα τους ὁ Χριστός. Οἱ ἅγιοι ζοῦν στὸν κόσμο γιὰ τὸν Θεὸ καὶ διαμορφώνουν τὴν προσωπικότητα τους σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Του· «ἅγιοι, γίνεσθε ὅτι Ἐγὼ ἅγιός εἰμι». Ἀδελφοί, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Χριστιανοῦ, δὲν εἶναι στατικὴ ἀλλὰ δυναμικὴ. Δὲν εἶναι δουλικὴ ἀντιγραφή ἀλλὰ προσωπικὴ δημιουργία. Κάθε προσωπικὴ, θετικὴ δημιουργία ὅμως προϋποθέτει τὴν ἀντιγραφή. Ἀντιγράφοντας λοιπὸν τοὺς ἁγίους μας βρίσκουμε «τὸ ἴδιον μέγεθος», ἐπανερχόμεστε στὴν κατὰ φύσιν ζωὴ καὶ μὲ τὴν θρησκευτικὴ γιορτὴ, ποὺ ἀποτελεῖ σπουδαία πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ δύναμη, διασώζουμε τὴν ἰδιαίτερη φυσιογνωμία καὶ ταυτότητά μας, στοιχεῖα ποὺ μᾶς διαφοροποιοῦν πνευματικὰ καὶ πολιτιστικὰ μέσα στὴν οἰκογένεια τῶν ἐθνῶν.

Κάθε γιορτὴ ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας ἐκπέμπει ἓνα μήνυμα ποὺ εἶναι πάντα ἐπίκαιρο, γιατί προέρχεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ τοῦ «χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τοῦ Αὐτοῦ». Γι'

αὐτὸ καὶ μὲ τὴν «πάλιν καὶ πολλάκις» τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆς κατ' ἐξοχὴν μεγάλης γιορτῆς, μυσταγωγεῖται ἡ συντήρηση, ἡ πνευματικὴ προκοπὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀνάδειξη καὶ προβολὴ τῶν ἀγίων τῆς. Μέσα ἀπὸ τὴν γιορτὴ τοῦ κάθε ἀγίου ἀποδεικνύεται πόσο θαυμαστὸς εἶναι ὁ Θεός, ὅταν «ἐγείρῃ ἀπὸ γῆς πτωχὸν καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψοῖ πένητα» καὶ ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία». Κέντρο λοιπὸν τῆς ζωῆς τῶν ἀγίων καὶ τῆς κάθε γιορτῆς τους εἶναι ὁ «φανερωθεὶς ἐν σαρκὶ Θεός» καὶ αὐτοὶ μαρτυροῦν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι κάποια νεκρὴ φυσιογνωμία τοῦ παρελθόντος ἀλλὰ «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ». Οἱ ἅγιοι ξεπηδοῦν σὰν «τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα» διασχίζουν τοὺς αἰῶνες, δροσίζουν, ποτίζουν καὶ ξεδιψοῦν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφραίνουν γῆ καὶ οὐρανό. Γιορτὴ ἀγίων καὶ μίμηση ἀγίων σημαίνει τιμὴ ἀγίων καὶ ἀκόμα ὅτι ἡ πνευματικὴ προκοπὴ μας ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιεῖται στὸ μέτρο ποὺ ἐνεργοποιοῦμε τὴν ἔνταξή μας σ' Αὐτόν. Μίμηση τῶν ἀγίων μας δὲν σημαίνει ἀπλᾶ ἐπιστροφή στὸ ἱστορικὸ παρελθὸν τῆς παρουσίας ἐκείνων οὔτε μεταφορὰ τους ὡς ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν στὸ παρὸν καὶ στὸ μέλλον ἀλλὰ ἀποδοχὴ τῆς παρουσίας τους ὡς μελῶν τοῦ Ἐνιαίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποποίηση, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν πολυχρῶμη καὶ πολύνυχη καὶ πολύμορφη καὶ πολύτροπη ἀμαρτία. Οἱ χριστιανικὲς γιορτὲς καὶ «οἱ Ἅγιοι Πάντες» εἶναι τὰ γεφύρια ποὺ μᾶς συνδέουν μὲ τὸ χθὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὅσοι ἀπὸ μᾶς λησμονοῦμε καὶ δεῖν τὸ ἀξιοποιοῦμε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στεριώσουμε τὰ γεφύρια ποὺ θὰ μᾶς ὁδοιπορήσουν στὸ μακάριο αὔριο.

Ἡ σημερινὴ γιορτὴ, γιορτὴ «πάντων τῶν Ἁγίων» ἄς γίνῃ ἀφετηρία πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, πράξεως γιὰ ἡρωϊκὲς ἄγιες ἀποφάσεις. Ἄς προσευχηθοῦμε θερμὰ ὅπως μὲ τὶς ἰκεσίες τους ἀναδειχθοῦμε καὶ ἐμεῖς μιμητὲς τους «κατὰ τὸν καλέσαντα ἡμᾶς ἅγιον» καὶ «τέλειοι ὡσπερ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», γιατί τότε μόνο δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὴν γῆ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀποκαλύπτονται οἱ γιορτὲς τους φάροι ποὺ φωτίζουν καὶ δρόμοι θεώσεως καὶ ὁδοὶ σωτηρίας καὶ λεωφόροι δόξας καὶ ὁδόσημα ποὺ δείχνουν τὸν Θεό.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]